

rendi effectum : sicque semper verba formæ, etiam indicativæ, sunt tacita oratio et invocatio. Sic etiam Patres Eucharistiam oratione consecrari dicunt; confici corpus Christi per orationem et signum crucis, ut S. JUSTIN. M. Apol. 2^a. (al. 1^a. n. 66.) S. CYRIL. catech. 19. n. 7. et 23. n. 7. At certe forma consecrationis indicativa est.

185. Ad 3um. R. Has formas non esse quoad sensum substantialiter diversas; sicut neque illa Græcorum ab altera Latinorum differt substantia, et quoad significandi modum. Neque hinc inferas : ergo et valebit Baptismus collatus sub forma : *Ego te baptizo in nomine Trinitatis*; vel, *trium personarum divinarum*, quia hæc verba videntur æquivalentia his : *in nomine Patris*, etc. nam etsi hæc similiaque quoad substantiam sint æquivalentia; non tamen sunt quoad modum significandi; quia Christus trium personarum invocationem *distinctam* et *explicitam* requisivit ad essentiam Baptismi, ut nobis constat ex verbis Christi Matth. ult. non quidem nude ac secundum se præcise sumptis, sed una cum traditione Ecclesiæ.

CAPUT II.

DE MINISTRO, SUBJECTO, PROPRIETATIBUS CONFIRMATIONIS.

Princeps in hoc capite controversia de ministro est. Minister vero Confirmationis duplex est; *ordinarius*, qui vi Ordinis sui potestatem completam habet, ad conferendum valide hoc sacramentum; *extraordinarius*, qui vi Ordinis sui conferendi hujus sacramenti potestatem non nisi inchoatam et incompletam habet, quæ, ut sacramentum conferat valide, perfici complerique debet dispensatione legitima. De utroque movetur quæstio. Post Concil. FLOR. et TRID. ordinarius Confirmationis minister episcopus dicunt uno ore Catholici : negant post obtritos Wicleffistas et Hussitas Lutherani et Calvinistæ, duce Photio patriarcha Constantinop. schismatico, qui sec. IX. ad Bulgaros recenter ad catholicam fidem conversos, misit presbyteros, qui illos hoc unguento consignarent, contendente presbyteros esse ordinarios Confirmationis ministros. Quod graviter tulit indigneque, ac merito NICOLAUS I. summus Pontifex, reprobans factum, mittensque Legatos, qui Bulgaros iterum confirmarent. Orthodoxos inter Theologos solum de *extraordinario* ministro instituitur quæstio, utrum is esse possit quicumque presbyter ex dispensatione summi Pontificis?

ARTICULUS I.

QUIS MINISTER CONFIRMATIONIS ORDINARIUS?

186. *Dico*. Minister ordinarius Confirmationis est solus episcopus. Est de fide ex TRIDENT. Sess. 8. Can. 1. *Si quis dixerit, ordinarium ministrum (Confirmationis) non esse solum episcopum; anathema sit.* Idem ante dixerat FLORENT. in Decreto.

Prob. I. Scriptura sacra. Act. 8. Petrus et Joannes mittuntur in Samariam, ut, quos Philippus diaconus baptizaverat, confirmarent. Act. 19. Paulus eos, qui baptizati fuerant, per semetipsum confirmat, quo tempore tamen non deerant presbyteri, ut colligitur ex Act. 15. Ex quo constanter censuit Ecclesia, praxique docuit, non alium esse ordinarium Confirmationis ministrum, præterquam episcopum.

Respondet 1°. Durandus ex Act. 8. nihil concludi posse, quia Apostoli erant sacerdotes et episcopi; ex textu vero non posse colligi, utrum confirmarint tanquam sacerdotes, vel episcopi.

Verum etsi textus hoc non distinguat clare; recte tamen eos qua episcopos confirmasse colligitur inde : 1°. Quia Scriptura nunquam tribuit hoc officium, nisi solis Apostolis, cum officia alia, ut prædicandi, baptizandi, tribuat ministris inferioribus aliis. 2°. Quid alias opus erat, ut ex Jerusalem venirent, si presbyteri et diaconi potuissent manus imponere æque, ac episcopi. 3°. Quia eos qua episcopos hoc sacramentum administrasse, constat ex sensu et praxi Ecclesiæ, quæ legis divinæ optima interpres est.

Respondet 2°. Calvinus. Quod fecerunt Apostoli, non potest tribui episcopis, quia episcopi non sunt Apostoli : vel si episcopi dicantur successisse Apostolis, æque his successerunt presbyteri; alias non liceret presbyteris, sed solis episcopis communicare sub utraque specie, quia soli apostoli utramque speciem in Cœna Domini acceperunt.

Sed etsi episcopi non sint Apostoli; in munere tamen episcopali successerunt Apostolis, ut constans habet Ecclesiæ sensus, docetque HIERON. epist. 41. ad Marcellam n. 3., AUG. in Ps. 34. n. 32. ad hæc verba : *Pro patribus tuis nati sunt tibi filii*; et alii passim.

Alterum vero hinc corrui : 1°. Quia Apostoli in ultima Cœna tantum presbyteri facti sunt; episcopi vero primum post resurrectionem, cum eis diceretur Joan. 20. *Sicut misit me Pater, et ego mitto vos.* 2°. Etsi presbyteri successerint in aliqua re Apostolis; non tamen in omnibus et simpliciter; idque patet tum ex praxi; si quis enim petat, quis successerit S. Petro? Respondent omnes : episcopus Romanus. Quis Joanni? episcopus Ephesinus, sicque porro; tum ex testimoniis veterum, qui episcopos aiunt successisse Apostolis, non idem enuntiant de presbyteris; tum ex ipsa potestate ordinaria, ratione cujus succedunt Apostolis. Auctoritas Apostolica complectebatur omnem potestatem ecclesiasticam; erant enim 1. christiani; 2. sacerdotes; 3. summi sacerdotes, vel episcopi; 4. summi sacerdotes ubicumque, in toto orbe; poterant enim ubique prædicare, baptizare, ordinare, etc. Ex illis quatuor posterius erat in solo Petro ordinarium, in aliis extraordina-

rium; hinc solius Petri successores potestatem in toto orbe habent, non aliorum successores. Unde ait BELLARM., etsi omnes christiani aliquo modo succedant Apostolis, quatenus hi primi christiani fuerunt; ac sacerdotes succedant iisdem qua primis sacerdotibus, et episcopi qua primis episcopis; episcopi tamen soli simpliciter succedunt Apostolis, qui succedunt in eorum tota ordinaria potestate.

187. *Prob. II.* Traditione: 1°. Sanctorum Patrum, CYPRIANI epist. 73. ad Jubaian. n. 9., CHRYSOSTOMI hom. 18. in Acta Apost. n. 3., S. AUGUST. de Trinit. L. 13. c. 26. n. 46., HIERONYMI Dial. adv. Luciferian. n. 9. aliorumque, qui ministerium solis episcopis proprium docent, quorum textus retulimus, hujusce Tract. c. 1. n. 126. 143. et 171.; quibus hic adde ISIDORUM Pelusiotam L. 1. epist. 450. (opp. p. 154. edit. Paris. an. 1585.) ubi de illo Act. 8. inquit: *Petrus et Joannes Apostoli ab Hierosolymis ad eos descendentes, Spiritus sancti gratiam ipsis porreecerunt; quod si is, a quo Baptismum acceperant, ex Apostolorum classe ac numero fuisset, Spiritus donandi potestatem profecto habuisset.*

2°. Summorum Pontificum. CORNELIUS epist. ad Fabium supr. (n. 126.) cit. exprobrat Novatiano, quod ab episcopo consignatus non sit. INNOC. I. epist. ad Decent. ibid. cit. ait: *Solis Pontificibus deberi, ut vel consignent, vel paraclitum Spiritum tradant, non solum consuetudo ecclesiastica demonstrat, verum et illa lectio Actuum Apostolorum;* de qua num. præced. GELAS. I. epist. 9. ad episcopos Lucaniæ c. 6. (Labb. t. 4. p. 1189): *Nec minus etiam presbyteros ultra modum suum tendere prohibemus, nec episcopali fastigio debita sibi met audacter assumere; non consiendi chrismatibus, non consignationis pontificalis adhibendæ sibi met arripere facultatem.* Similia alii enuntiant, ut S. LEO epist. 88. (nunc in app. epist. 2°.), S. GREGOR. L. 4. epist. 9. (opp. t. 2. p. 689), omnesque, qui se Græcorum schismaticorum errori opposuerunt, e quibus NICOL. I., CLEMENS VIII. rursus confirmari jusserunt, quos presbyteri simplices confirmaverant. Ac BENED. XIV. Constit. 58. t. 1. Bullarii sui.

3°. Conciliorum. ELIBERITAN. Can. 38. (Labb. t. 1. p. 974.): *Ad episcopum, inquit, eum (Neophytum) perducat, ut per manus impositionem perfici possit.* HISPAL. II. cap. 7. (Labb. t. 5. p. 1666.) docet, confirmare non esse presbyterorum, quia pontificatus apicem non habent. Adde ARELAT. III. (Labb. t. 4. p. 1024.) PARISI. VI. L. 1. c. 27. (Labb. t. 7. p. 1617.) aliaque cum FLORENT. et TRID., de quibus dictum in Conclus.

188. Accedit ratio convenientiæ. 1°. Quia ex Patrum doctrina confirmatio est sacramentum perfectionis, quo fideles dicuntur perfici; conveniebat igitur, ut non ab aliis conferretur, quam iis, qui in ordine perficientium constituti sunt: atqui, juxta DIONYS. L. de Eccles. Hier. cap. 4. part. 1°. §. 6. episcopatus est ordo perficientium, sicut presbyteratus est ordo illuminantium, et diaconatus purgantium. 2°. Quia in quolibet opere, ait D. THOM. 3. p. q. 72. a. 10. in 0. *ultima consummatio supremæ virtuti reservatur: fideles vero sunt quoddam Christi divinum opus, juxta illud 1. ad Cor. 3. Dei ædificatio estis: quæ quidem ædificatio inchoatur per Baptismum, sed consummatur per Confirmationem; igitur Confirmatio episcopis reservatur, qui*

potestatem in Ecclesia summam obtinent. 3°. Solorum regum et summorum principum est designare milites, aliorum non nisi ex commissione: sed per Confirmationem homo designatur miles Christi; ergo hoc ad supremos hierarchas, episcopos in Ecclesia, decet pertinere.

189. *Obj. I.* Ex S. Scriptura. 1°. Ananias, etsi nec Apostolus nec episcopus, Saulo imposuit manus, ut impleretur Spiritu sancto. Act. 9. 17.; ergo Confirmatio non est episcopis propria. 2°. Nusquam etiam in Scriptura reperitur lex, quæ Confirmationem reservet episcopis; ergo ex Scriptura non magis his, quam sacerdotibus convenit confirmandi officium.

Ad 1um. R. D. *Ant.* Ananias imposuit manus Saulo, ut impleretur Spiritu sancto, vi hujus impositionis manuum N. per Baptismum statim conferendum C. Paulus tunc nondum baptizatus erat, ut colligitur ex contextu; ergo impositio illa manus non poterat esse confirmatoria, cum nullum sacramentum ante Baptismum percipi possit; sed erat partim sanatoria, scilicet cæcitatibus, juxta illud Marc. 16. *Super ægros manus imponent, et bene habebunt.* Et patet ex eod. Act. 9. v. 12. ubi de Saulo cæco dicitur: *Et vidit (in spiritu) virum Ananiam nomine introeuntem, et imponentem sibi manus, ut visum recipiat.* Partim etiam præparatoria Baptismi fuit. Nimirum varia fuit manus impositio in usu; 1. sanatoria, de qua Marc. 16.; 2. confirmatoria, de qua Act. 8.; 3. ordinatoria, de qua 1. ad Tim. 4. et 2. ad eumd.; 4. reconciliatoria, qua reconciliabantur hæretici, et pœnitentes Ecclesiæ; his 5. accessit impositio manus super catechumenos fieri solita, ac præparatoria Baptismi. Præterea ex Patribus, ac forte solus ex omnibus AUG. L. 2. Quæst. Evangel. cap. 4. putat, Ananiam fuisse episcopum; si ita est, adversarii probant plane nihil.

Ad 2um. R. Equidem in Scriptura non reperitur lex explicite expressa; hæc tamen ex illa colligitur ex dictis *Prob. 1^a.*

190. *Obj. II.* Ex Conciliis. Plura Concilia, uti presbyteris alia prohibent Confirmationem, sic quoque permittunt; ergo, quod nunc solis episcopis propria sit Confirmatio, ex solo jure ecclesiastico ortum ducit.

Prob. Ant. Nam 1°. Conc. TOLETAN. I. an. 400. Can. 20. sancit (Labb. t. 2. p. 1226.): *Statutum est, diaconum non chrismare; sed presbyterum, absente episcopo; præsentem vero, si fuerit ab ipso præceptum.* Igitur episcopo absente minister Confirmationis erat presbyter. Ita quoque Conc. ARAUSICAN. an. 441. Can. 1. (Labb. t. 3. p. 1447.), concedit presbyteris potestatem, hæreticos in mortis discrimine constitutos, si Catholici esse desiderent, *chrismate et benedictione consignandi.*

2°. Conc. REGIENSE an. 439. Can. 5. (Labb. t. 3. p. 1287.), concedit presbytero per familiam, per agros facultatem benedictionis aperire... in ecclesia quoque, in qua ordinatus fuerit, consecrandi virginem, sicut confirmandi neophytum jus habebit. Hanc facultatem in presbyteris quoque supponit Conc. BARCINONENSE II. Can. 2. (Labb. t. 5. p. 1605.), dum vetat accipere aliquid pro pretio liquoris, quando chrisma presbyteris diocesanis datur pro neophytis confirmandis.

3°. Tandem ex HISPAL. II. cap. 7. (Labb. ibid. p. 1666.) jus confirmandi

pertinet ad episcopos *ex novellis et ecclesiasticis legibus*; ergo solum jure humano ecclesiastico.

R. D. Plura Concilia permittunt Confirmationem presbyteris ceu ministris extraordinariis C. secus N.

Ad Conc. TOLET. R. 1°. ut ante.

R. 2°. Perquam probabile est, ibi agi de chrismatione baptismali, quæ ex more Ecclesiæ poterat dari a presbytero *absente episcopo*; sed, eo *præsente*, non nisi id præciperet episcopus. Quem morem postea temperavit INNOCENT. I. epist. ad Decent. c. 3. dans presbyteris potestatem unguendi verticaliter baptizatos, *seu extra episcopum, seu præsente episcopo*. ARAUSICAN. id presbyteris ceu extraordinariis ministris permittit pro casu speciali mortis, pro quo sæpe commode nequit episcopus haberi.

Ad Conc. REGIENSE, R. Sacerdotem, cui in Conc. Regiensi permittitur facultas confirmandi, non fuisse presbyterum simplicem; sed, ut ex contextu apud LABBEUM patet, episcopum depositum, ARMENTARIUM nomine, cui ex gratia fuerat una parochia permessa, in qua conferre posset Confirmationis sacramentum. Conc. BARCINONENSE prohibet episcopo, ne quid pro sacro chrismate, quod a se confectum dat presbyteris diocesanis, accipiat; nec in his ideo supponit facultatem confirmandi ordinariam, quod chrisma accipiant, quia hoc chrismate uti debebant in Baptismo; unum enim idemque chrisma est, quod baptizatis et confirmandis adhibetur.

Ad Conc. HISPAL. R. N. Cons. Per *novellas leges* enim non intelligit Concilium leges recenter datas a sola Ecclesia, sed Testamenti novi, sive Legis novæ, quæ hoc officium reservat ceu episcopis ordinarium; secus ac in Lege vel Test. vet. fieret, in quo soli sacerdoti summo reservatum fuerat, altaria erigere, consecrare, etc. Responsio patet ex textus objecti serie; ait enim: *Quædam novellis et ecclesiasticis regulis sibi prohibita noverint, sicut presbyterorum et diaconorum... consecratio*; sed Ordinatio presbyterorum et diaconorum per episcopos non erat tunc primum recenti aliqua Ecclesiæ institutione sancita. Addidit tamen: *et ecclesiasticis*; quia legi divinæ accessit altera Ecclesiæ; quod nihil novi est.

191. Obj. III. Latinos Patres, ex quibus 1°. S. AMBROS. L. de Myster. cap. 6. docet, *unctionem unguenti fieri a sacerdote*.

2°. S. HIERON. Dial. adv. Lucifer. n. 9. episcopos ait esse ministros Confirmationis *ex consuetudine Ecclesiæ, et ad honorem potius, quam legis necessitatem*. Sed quod ex consuetudine Ecclesiæ et hujus legibus pendet, in jus divinum refundi non debet.

3°. Juxta Pontificale S. DAMASI, SYLVESTER episcopis *privilegium* dedit, ut soli episcopi baptizatos consignent.

4°. S. GREGOR. M. L. 4. epist. 26. ad Januarium (opp. t. 2. p. 705.): *Pervenit, inquit, ad nos, quosdam scandalizatos fuisse, quod presbyteros chrismate tangere eos qui baptizati sunt, prohibuimus. Et nos quidem secundum usum veterem fecimus. Sed si omnino hac de re aliqui contristantur, ubi episcopi desunt, ut presbyteri etiam in frontibus baptizatos chrismate tangere debeant, concedimus*. Ubi ait Pontifex, se id prohibuisse, quia contrarium erat *usui Ecclesiæ suæ*; ergo non censebat contrarium juri divino, nec aliarum Ecclesiarum usui.

5°. Tandem venerab. BEDA in Ps. 26. asserit, unctionem, quæ fit per manus episcopi, eandem esse cum unctione verticali, licet illa non sit concessa omnibus sacerdotibus *ob arrogantiam*.

Ad 1um. R. S. AMBROS. per sacerdotem intelligit episcopum, qui dicitur antonomastice sacerdos, vel sacerdos summus, ut ex eod. S. Patre L. de Sacram. cap. 1. constat; ubi sacerdotem, ad quem egressi de lavacro ducebantur, ut hos confirmet, appellat *sacerdotem summum*.

Ad 2um. R. D. Ait hoc esse ex consuetudine Ecclesiæ, quatenus posset Ecclesia permittere etiam presbyteris, ut manus imponant baptizatis C. hoc sensu, quod, spectato jure divino, presbyteri parem habeant episcopis potestatem imponendi manus N. Nam continuo subdit S. P.: *Disce hanc observationem* (sive morem, quo solus episcopus manus imponit) *ex ea auctoritate descendere, quod post ascensum Domini Spiritus sanctus ad Apostolos descendit*.

Si inferas: Ergo, quod episcopus solus confirmet, magis pertinet ad legem necessitatis, quam ad honorem sacerdotii, quod S. HIERONYMO adversatur.

R. N. *Illatum*; bene enim simul stant, ex lege divina ordinarium confirmandi munus penes episcopos esse, idque potius ad honorem episcopatus, quam ob legem necessitatis; quia Christus, qui instituere potuerat, ut presbyteri, sicut passim baptizant, ita et confirmarent, voluit, ad honorandos episcopos, ut hi soli confirmarent ordinarie.

Si porro dicas: Sed epist. 101. alias 85. ait HIERON. *Quid facit excepta ordinatione episcopus, quod presbyter non faciat?*

R. Juxta jam dicta cap. præc. art. ult. D. Quod non faciat presbyter extraordinarie C. ordinarie, ut episcopi N. Satis hoc erat ad retundendam diaconorum, in quos hic invehitur, quique se presbyteris præferebant, insolentiam.

Ad 3um. R. 1°. Plerisque, ut dictum cap. præc. hic liber supposititius est.

R. 2°. Permisso, esse DAMAST, non loquitur de consignatione confirmatoria, sed verticali in Baptismo, quam sic reservatam esse voluit episcopis, ut his præsentibus eam non adhiberent presbyteri, nisi ex illorum præcepto. De quo usu dictum num. præc.

Ad 4um. N. Cons. Non enim, quod Ecclesiæ suæ Romanæ usum commendet, idcirco negat, usum hunc et S. Scriptura niti, et traditione; nec ideo supponit, contrarium esse Ecclesiarum aliarum usum. Et vero de S. GREGOR. Pontifice summe perito præsumi non potest, ignorasse INNOCENTII I. aliorumque Prædecessorum suorum, et Conciliorum statuta, quæ factam presbyteris prohibitionem confirmandi non a simplici Ecclesiæ usu, sed ex Apostolorum praxi ac traditione, quin ipso jure divino sat clare repetebant. Ideo vero suæ Ecclesiæ Romanæ potius usum opposuit presbyteris Sardis, quod illa Ecclesiarum aliarum Mater sit, cui se accommodant cæteræ, ac ejus hac in re usum imitabantur, saltem per Occidentem alie.

Ad 5um. R. Venerab. Beda utramque unctionem ait esse eandem ratione materiæ, quia idem quoad materiam utrobique chrisma; non vero ratione virtutis et efficacie. Dum autem dicit, unctionem episcopis *ob arrogantiam* reservatam esse, non intelligit arrogantiam episcoporum, sed presbyterorum, ut sensus sit: ne presbyteri superbirent, seque pares judicarent

episcopis, unctio illa solis reservata est episcopis. Responsionis veritas ex ipso Beda patet, dum de Philippo in cap. 8. Act. Apostol. ait: *Si Apostolus esset, ipse utique manus imponere potuisset, ut acciperent Spiritum sanctum; hoc enim solis Pontificibus debetur.*

192. *Obj. IV.* Ex Patribus Græcis. S. CHRYSOST., homil. 11. in cap. 3. epist. 1. ad Tim. n. 1. *Inter episcopum, inquit, et presbyterum interest ferme nihil... Sola quippe ordinatione superiores (presbyteris) sunt (episcopi).* PARIÀ THEOPHYL. in cap. 3. 4. ad Tim. v. 8. *Cur autem presbyteros prætermisit? Quia quæ de episcopis dixit, ea presbyteris etiam conveniunt; nam et ipsi docendi munus et præfectura Ecclesiæ commissa est, utpote sola ordinatione inferioribus; ergo.*

R. N. *Cons.* Nam vox ordinatione apud CHRYSOST. et THEOPHYL. vel sumitur passive pro ipsius ordinatione episcopi, quam accipit; vel active, sive pro ea, quam habet alios ordinandi, potestate. Si *primum*; sensus est, episcopum præ presbyteris nihil habere, præter consecrationem sibi propriam, et proinde quæ ex hac consecratione fluit episcopalis potestas, consecrandi alios sacerdotes, confirmandi, etc., jure ordinario. Si *alterum*; sensus est, posse excepta ordinatione presbyterum, quod episcopus, etsi non pari jure ordinario. Hinc episcopus qua talis ligat et solvit in foro interno et externo, non item presbyter; episcopus confirmat jure proprio, presbyter nominis ex delegatione; solos enim episcopos ex officio confirmare solitos sua ætate testatur CHRYSOST., cum, ex facto Petri et Joannis, qui ad confirmandos Samaritanos missi, homil. 18. in Act. supr. cit. n. 3. sic concludit: *Unde et Choryphæos, non alios hoc facientes videmus.*

193. *Obj. V.* Ex consuetudine. Presbyteri pluribus in locis confirmant, atque confirmarunt olim; ergo. *Prob. Ant.* In orientali enim Ecclesia hodie raro confirmant episcopi, frequenter vero presbyteri; deinde etiam ante Photii schismatici ævum apud Ægyptios, Armenos, Coptos ab antiquissimo tempore confirmabant presbyteri, ut colligitur ex AMBROSIASTRO, sive pseudo-Ambrosio Comment. in cap. 4. ad Ephes. v. 11. 12. (opp. S. Ambros. t. 2. part. 2^a. p. 221. E.), et S. AUG. L. Quæstion. in vet. et nov. Testam. q. 401.

R. *Ant.* Confirmant et confirmarunt ut ministri ordinarii, vi sui ordinis N. ut extraordinarii, ex delegatione, vel dispensatione saltem tacita Pontificis C. Nec Commentarius in epistolas Paulinas S. AMBROSII est, nec liber ille Quæstionum S. AUGUSTINI, sed utrumque eruditi plerique tribuunt HILARIO diacono schismatico Luciferiano, de quo alibi. Interim presbyteros in Oriente confirmasse ex dispensatione saltem tacita Pontificis et tolerantia, colligitur ex consuetudinis antiquitate, ne alias dici possit, tanto illos tempore hoc sacramento caruisse; cum tamen GREGORIUS Proto-synellus patriarchæ Alexandrini in Conc. FLOR. legatus referat, hunc Græcorum morem approbatum fuisse a Patribus Florentinis (Lab. t. 13. p. 790. A.). Ac modo sic etiamnum et tolerantia Sedis Apostolicæ a presbyteris græcis administrari Confirmationem, affirmat tom. 1. Bullarii sui Constit. 58. BENED. XIV. Prioribus tamen seculis in orientali Ecclesia Confirmationis administrationem penes solos episcopos fuisse, constat ex DIONYS., CHRYSOST. tum alibi, tum num. præc. cit., refertque GREGOR. Pachymeres in Paraphr. de Eccl. Hier.,

Leone ALLATIO L. 3. de Eccles. occident. et orient. consens., ARCUdio L. 2. Concord. cap. 11. et 13., ubi BLASTRIUM, aliosque Scriptores græcos testes adducit.

194. *Obj. VI.* Ex ratione cum PHOTIO. 1°. Sacerdotibus baptizare licet ex officio; ergo et confirmare: cum enim Baptismus sit efficacæ majoris, quam Confirmatio, si illum, etiam hanc conferre poterit quicumque presbyter.

2°. Simplex sacerdos conficere Eucharistiam potest, consecrando panem; igitur et confirmare: qui enim potest majus, potest etiam minus.

3°. Si Christus solum episcopum instituisset Confirmationis ministrum, sacramentum hoc non sufficienter præparasset omnibus, cum variis de causis non sit cuilibet facultas adeundi episcopum.

Ad 1^{am}. R. C. *Ant. N. Cons.* Baptismus, non autem Confirmatio sacramentum necessitatis est; quo fit, ut non solum a presbyteris, sed etiam a laicis conferri possit; in ministerio autem Baptismi non tam efficaciam, quam necessitas attenditur. Deinde, ut ait S. THOM. 3. p. q. 72. a. 11. ad 2. Baptismus efficacior quidem est, quantum ad remotionem mali; sed Confirmatio efficacior est, quantum ad proficiendum in bono.

Ad 2^{am}. R. C. *Ant. N. Cons.* Et *prob. D.* Quando majus includit minus C. secus N. At Eucharistiæ confectio non sic includit Confirmationem.

Ad 3^{am}. R. N. *Seq. 1°.* Quia si, ut debent, diligentes sint, vigilesque episcopi, facilius poterunt quemlibet semel confirmare, quam presbyteri absolute penitentes toties, quoties voluerint; 2°. quia sacramentum hoc non est absolute necessitatis; 3°. quia absolute, si posceret Ecclesiæ necessitas, posset presbyteris hujus sacramenti dispensandi facultas delegari, de quo nunc plura.

ARTICULUS II.

UTRUM SACERDOS SIMPLEX POSSIT ESSE MINISTER CONFIRMATIONIS EXTRAORDINARIUS?

Negant post DURAND. et veteres quosdam ESTIUS, atque hunc secuti recentiores pauci. Affirmat contra cum D. THOMA communis et concors Theologorum cæterorum sententia. Quæcum

195. *Dico.* Potest sacerdos simplex ex dispensatione Sedis Apostolicæ administrare sacramentum Confirmationis; proinde hujus esse extraordinarius minister.

Prob. I. Ex Conc. FLOR. dupliciter. 1°. Postquam Concilium in Decr. Unionis episcopum dixisset esse ordinarium hujus sacramenti ministrum, subdit: *Legitur tamen aliquando per Sedis Apostolicæ dispensationem, ex rationabili et urgente admodum causa, simplicem sacerdotem chrismate per episcopum confecto hoc administrasse Confirmationis sacramentum;* quibus ad summorum Pontificum quorundam, præsertim S. GREGORII dispensationem alluditur; eaque dubio procul approbatur.

Nec refert, quod Concil. dicat: *Legitur;* non enim hic sensus est, ut vult ESTIUS, quasi Concil. vellet, legi sic tantum apud Scholasticos, vel GRATIANUM, non in documento aliquo authentico; proinde ita factum fuisse, non affirmari a Concilio; nam etsi dicatur *legi*, Synodus tamen ita factum sup-